

Tatár Sándor

Anima lupi

Nem találok a helyem. Napok óta.
Ehhez nem vagyok szokva.
Csak ténfergek, hol itt, hol ott
nyúlok el; étvágyam katasztrófa
(előny, hogy nem mardos az éhség,
de ilyen áron!? – Normál esetben
farkasétvágyam van [„Höhö!” normál esetben
megvető vicssorra sem méltatnám,
aki ilyen silány viccel próbálkozik]).
– Csak nem? Depresszió!? Nálam!?!
Durva tréfa nagyon. – Hoppá! nem úgy
mondtam, hogy durva tréfa *lenne*;
szóval már magam előtt sem tagadom:
ez kóros búskomorság; szippant befele
az élőhalott-lét.
Az! Az a birka, lassan másfél hete –
honnán máshonnan, kitől mástól férközhetett
volna belém?! – Végtelen szomorúság... NEM:
még az se; közöny és mindenen kívül-állás
volt a tekintetében, nem riadalom és rettegés.
És ahogy rárontottam, meg sem próbált menekülni.
Mint aki (egy ideje már) öngyilkos akar lenni,
csak az én tépőfogaim nélkül ez
nem sikerülhetett neki.
Nem, nem mondhatnám, hogy a húsának más íze volt;
ezt ugyan cáfolni nem lehetne (ugyan ki is
cáfolhatná; én faltam be egyedül!), de
visszavetítés lenne, a következmények ismeretétől
befolyásoltan, amúgy pedig van bajom így is elég,
más se hiányzik, mint azért is hibáztatnom magam,
hogy nem hallgattam az előérzetemre,
sőt az ízlelőbimbóimra!
Mindenesetre nem lelketlen, bamba randombirka volt:
depresszió tenyészett a gyapja alatt. És már
másfél hete, hogy végeztem vele,

és elvertem az éhem. És most napok óta
nem találom a helyem. – Átkozott berbécs!
Hogy pont nekem kellett őt léte terhétől
megváltanom! Persze ki tudja, mit evett magába ő is.
A füvekben rejlő veszélyek sem lebecsülendők.
Ó, Istenem! Régi vérszomjam nélkül
mint gazdátlan, petyhüdt kesztyűbáb vagyok!

Homage_omázs

Ki szedi össze váltott lovait,
ha elhulltak, ki lesz erős cipelni?
hogyan adhatja fel, ki érzi,
mikor már az esély semennyi?

Kocogva évek pengeélén
lovastul hull(t)unk jobbra-balra,
kihuny, kettészelt mondatokkal:
elporladt paták tűnő hangja:

melyikünk tudott úgy ügetni,
hogyan vissza-élni majd megérje
– ide-oda miféle isten-fülben
verődhet vak szemünk dióverése?

›Új idők új hablatyaivak‹

Mert jóllehet az érzés egyre megy:
A költő, s a... cipész-inas, nem egy.

(Arany János *Vojtina*...)

Idejétmúlt hiedelem, hogy
a költőnek jól kell írnia.
Bármely cipészinasból (buborék)szárt
csinál a social media.